

Mircea MITROFAN

Mircea Mitrofan s-a născut la 17 septembrie 1990, în satul Tartaul, raionul Cantemir, Republica Moldova. În prezent, locuiește în București. A absolvit Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării din cadrul Universității de Stat din Moldova și Școala de Televiziune și Film „Tudor Vornicu” din București.

Volume publicate

Pe potecile României, proză, Editura Letras, Snagov, 2021; *Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume* (volumul I), publicistică, Editura Sfântul Ioan, Brăila, 2022; *Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume* (volumul II), publicistică, Editura Sfântul Ioan, Brăila, 2023; *Întoarcerea la rădăcini – Istoria bunicii mele*, memorialistică, Editura Sfântul Ioan, Brăila, 2024; *Egipt. Pe urmele faraonilor*, jurnal de călătorie, Editura Contrafort, Craiova, 2025

Premii

Cartea de interviuri „Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume” (vol. I) a fost premiată de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, în cadrul Galei Premiile UZPR 2022, la categoria „Carte de specialitate”; Jurnalul de călătorie „Egipt Pe urmele faraonilor” a obținut Premiul Special al Juriului, la secțiunea „Carte de călătorie”, în cadrul Concursului Internațional „Cartea Anului – 2025”, ediția a IV – a, organizată de Societatea Culturală Appolon – România.

Premii în domeniul mass-media

Premiul „Anda Raicu” în cadrul „Galei Premiilor AJTR 2017”, eveniment organizat de Asociația Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism din România (13 ianuarie 2018, orașul Râmnicu Vâlcea); Premiat de *Asociația Presei de Turism din România* pentru susținerea și promovarea continuă a stațiunii Băile Herculane (8 aprilie 2017); Premiul „Gaudeamus” la categoria „Producții de Televiziune” în cadrul Premiilor UZPR 2015, concurs organizat de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), 16 martie 2016 (București). Premiul a fost obținut pentru reportajul „Un pod de 120 de ani”

realizat pentru *Știrile TVR*; Premiul II la categoria „Presă online” la Gala Premiilor UZPR 2013, concurs organizat de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), 16 mai 2014 (Pitești); Tânărul Jurnalist al anului 2014 la categoria „Presă online”, desemnat la prima ediție a Galei Tinerilor Jurnaliști, concurs organizat de Centrul Tânărului Jurnalist din Moldova – 2014; Premiat de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România pentru cartea de interviuri „Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume” (vol. I), în cadrul Galei Premiile UZPR 2023; Premiul „Anda Raicu” în cadrul „Galei Premiilor AJTR 2017”, eveniment organizat de Asociația Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism din România (13 ianuarie 2018, orașul Râmnicu Vâlcea).

Referințe critice

Prefață la cartea „**Pe potecile României**” (2021), publicată în Revista **România pitorească**, 2021: Lacrima de rășină...

(...) Că moldovenii, oriunde s-ar afla ei, dau cu ochii gândului peste Ceahlău indiferent că este cer limpede, întuneric ori furtună, asta nu-i doar o metaforă. Mircea Mitrofan, însă, fericitul autor al acestei cărți care stă gata să iasă la o binemeritată lumină, cred că a zărit, mai întâi, din Basarabia sa natală, nu doar Ceahlăul, ci întregii Carpați românești. Stabilindu-se la București, probabil că, în scurt timp, a și exclamat din toți răunchii (gândindu-se și la Lucian Blaga): dați-mi... poteci, voi munților! Și, desigur, n-a așteptat să vină munții la el. (...) Mircea Mitrofan are cu totul altă relație și înțelegere cu muntele. Oricare pagină din această carte ne dezvăluie un observator și trăitor exersat al peisajului, al universului montan. (...) Este, s-ar putea spune în această perioadă, un „pluri-pozitiv”: are miros, simte orice fâșăit al muntelui, aude orice ciripit. Sunt „arme” folosite armonios, cu bună pricepere a dozajului, fără de care paginile cărții ar fi fost amorfe, „fără sentiment”. **Mihai OGRINJI**, Președintele Asociației Jurnaliștilor și Scriitorilor de Turism din România și redactor-șef al publicației „România Pitorească”.

Prefață a cărții **Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume (volumul II)**, 2023

(...) Mircea Mitrofan a experimentat de mai multe ori și a dobândit îndrăzneala și ușurința de a explora noi și noi orizonturi. El demonstrează și prin această carte că a învățat să construiască. Și continuă să mă surprindă cu sensibilitatea și spiritul fin de observație fără de care am rata atât de multe din frumusețile acestei lumi. (...) Jurnalistul Mircea Mitrofan e pentru mine o confirmare a succesului clădit cu răbdare, prin muncă onestă, talent și perseverență. E un succes care se scrie pe îndelete, pagină cu pagină iar eu am fost martoră la câteva reușite din primele lui capitole. Cu bucurie! Și le aștept cu încredere pe următoarele. Mult succes, Mircea! **Monica GHIURCO**, jurnalist. Coperta cărții **Jurnaliștii spun lucrurilor pe nume (volumul II)**, Editura Sfântul Ioan, Brăila, 2023.

Din Recenzie televizată a cărții „**Egipt. Pe urmele faraonilor**” (Editura **Contrafort**, 2025), de către jurnalistul **Vicențiu POPA**, la emisiunea „**Cartea Săptămânii**”, la Televiziunea **Canal 33**. <https://www.youtube.com/watch?v=F9-G0fkCS6g>

(...)„Egipt. Pe urmele faraonilor” este un jurnal de călătorie. Un tânăr jurnalist talentat a făcut, în 2018, o călătorie în Egipt și își împărtășește cu noi experiențele de acolo. De mult n-am mai citit o carte — poate chiar de undeva din tinerețe — în care, în momentul în care citesc, să am senzația că văd călătoria omului, că sunt acolo cu el. Mircea Mitrofan are darul de a descrie lucrurile bogat și, în același timp, fără să te încarce. (...) Mircea reușește să surprindă detaliile și să le descrie suficient de bogat, dar exact atât cât trebuie ca să nu te plictisească, să nu te încarce și să nu ai senzația că lectura merge greu. E și talentul jurnalistic, bineînțeles. (...)„Egipt. Pe urmele faraonilor” este, până la urmă, o carte care te poartă prin Egipt, dar nu doar prin locurile lui turistice.

Recenzia cărții **„Egipt. Pe urmele faraonilor”** realizată de **Alina CHITEALĂ** pentru site-ul **Filme-cărți.ro**.

De la primele pagini, cartea lui Mircea Mitrofan a activat în mine un mecanism de comparație: e un soi de jurnal personal-emisiune de televiziune „Africa” Express trăit pe cont propriu. Autorul nu se prefacă că ar fi un Indiana Jones modern, plecat după artefacte blestemate într-o aventură de Hollywood. (...) E un jurnal de călătorie informativ ce reușește să evite limbajul turistic steril, de broșură publicitară. Autorul alege să scrie despre Egiptul din 2018 așa cum l-a simțit pe pielea lui: ca pe o confruntare fizică și emoțională. (...) Cred că punctul forte al volumului este capacitatea autorului de a alterna între rigoarea informațiilor istorice și vulnerabilitatea călătorului care admite că e copleșit. Nu vedem Egiptul filtrat ca pentru Instagram, ci un Egipt real, ilustrat cu fotografii proprii, care, deși clare, par a fi ușor prăfuite de nisipul deșertului. Momentele de șoc cultural sau interacțiunile cu localnicii sunt relatate cu detașare jurnalistică, dar și cu o doză de umor fin, ce fac lectura extrem de vie.

Articol despre cartea **„Egipt. Pe urmele faraonilor”** în Revista **„Natura”** din Chișinău: **Egiptul prin ochii lui Mircea Mitrofan**.

(...)Călătorind „pe urmele faraonilor”, vei descoperi Egiptul, deocamdată, „prin ochii autorului”: te vei întâlni, fie și imaginar, cu Fata Morgana, vei urca treptele uriașei și impresionantei piramide din Gizeh și îți vei așeza gândurile în fața Sfinxului. Poate că o ședere într-un sat de biduini, îți va înturna gândul spre autenticitate. (...) Așa cum autorul Mircea Mitrofan este fascinat, în scurta sa călătorie, de o destinație cu parfum de epocă, Egiptul reușește și astăzi, poate mai mult ca oricând, să atragă lumea prin farmecul său aparte. **Silvia BRADU, Revista NATURA**, nr. 413.
<https://www.natura.md/egiptul-prin-ochii-lui-mircea-mitrofan>

Recenzie semnată de scriitoarea și criticul literar **Maria PILCHIN** în Revista **Cronica Timpului (septembrie–octombrie 2026): Egiptul între hartă și fantasmă**.

Există călătorii care încep cu mult înaintea plecării. Ele se pregătesc în biblioteci, în sălile cinematografelor, în albumele cu reproduceri, în lecțiile de istorie, în imaginile repetate până la uzură ale piramidelor, ale Sfinxului și ale unei Cleopatre mereu

reinventate de Europa. Egiptul este, poate mai mult decât alte spații, o geografie locuită în avans de imaginație. Ajungem acolo purtând cu noi un teritoriu deja văzut, deja visat.

Cartea lui Mircea Mitrofan, **„Egipt. Pe urmele faraonilor. Jurnal de călătorie” (Editura Contrafort, Craiova, 2025)**, se așază tocmai în această tensiune fertilă dintre locul real și locul fantasmatic, dintre experiență și sedimentul cultural care o precedă. Conceptul volumului este frumos prin simplitatea lui. Un om crescut cu povești despre Egipt ajunge, în sfârșit, în spațiul care i-a populat imaginarul. Nu pleacă însă doar pentru a verifica dacă piramidele există cu adevărat, ci pentru a măsura distanța dintre imagine și prezență. Jurnalistul observă, notează, fotografiază mental, dar scriitorul este cel care caută fisurile prin care realitatea scapă din traseul turistic. De aici vine și farmecul cărții, din conflictul discret dintre programul impus și dorința de rătăcire, dintre ghidul care vorbește continuu și gândurile paralele ale călătorului care ar vrea să iasă din explicație, să se oprească, să tacă, să privească.

Egiptul lui Mircea Mitrofan nu este monumental în mod uniform. El se compune din contraste, din treceri bruște între sublim și improvizație, între relicvă și comerț, între sacru și zgomotul profan. Haosul turistic nu este ascuns, nici exotizat. Lumea aceasta este pestriță, insistentă, pitorească și obositoare, traversată de voci, mirosuri, animale, praf, stofe, parfumuri, motoare și promisiuni. Cartea are, de altfel, o puternică dimensiune olfactivă. Orientul nu este doar privit, ci respirat. Aromele grele ale uleiurilor și esențelor, praful încălzit, mirosul animalelor, al străzii, al apei, al încăperilor prin care trece o istorie prea densă pentru a rămâne abstractă.

În deșert, privirea europeană își descoperă propriile limite. Platoul Giza, cu relieful său străin și aproape „urât” pentru ochiul format în spațiile verzi ale Europei, obligă la o corectare a sensibilității. Aici frumusețea nu se oferă prin vegetație, prospețime sau varietate, ci prin austeritate, expunere și distanță. Pustiul scăldat de o lumină roșiatică trimite spre un imens corpus cultural al deșertificării: de la textele biblice și asceza creștină la literatura caravelor, la imaginarul colonial, la filmele în care nisipul devine probă, pedeapsă, revelație. Deșertul este mai mult decât decor, e o formă de reducere a lumii la elementar. Omul, desprins de confortul umbrelor, apare vulnerabil, iar trupul său reînvață setea, căldura, distanța.

Tocmai de aceea, crângul de salcâmi și umbra lui salvatoare capătă o intensitate aproape ritualică. Într-un spațiu al excesului solar, umbra devine bun cultural, refugiu și măsură a fragilității. Cămila și calul exploatat de industria turistică introduc o altă neliniște – aceea a europeanului care călătorește cu conștiința propriei participări la un mecanism de consum al locurilor și al ființelor. Privirea nu mai poate fi inocentă. A admira înseamnă uneori a beneficia de o suferință bine camuflată în fotografie. Cartea nu transformă această grijă într-un discurs moralizator, ci o lasă să apară ca disconfort, ca ezitare, ca imposibilitate de a separa aventura personală de infrastructura care o face posibilă.

Nilul aduce o altă temporalitate. Dacă deșertul pare să dizolve urmele, fluviul le adună. Pe apă, Egiptul încetează pentru o clipă să mai fie succesiune de obiective și devine curgere, continuitate, respirație istorică. Urmele coptilor, ale musulmanilor și ale lumii faraonice se suprapun fără a se anula, iar civilizația apare nu ca bloc pur, ci ca palimpsest. În Cairo, trecutul nu stă retras în vitrine, el irumpe în trafic, în clădiri, în ateliere, în poveștile despre papirus, în gesturile comercianților și în privirea călătorului care încearcă să lege fragmentele.

Muzeul de Egiptologie este, în acest sens, scena centrală a întâlnirii dintre european și propria lui educație culturală. Intrarea în „labirintul istoriei egiptene” nu echivalează cu dobândirea unei cunoașteri totale. Dimpotrivă, mulțimea sarcofagelor,

statuilor, papirusurilor și obiectelor funerare produce o formă de dezorientare fertilă.

Omul contemporan, obișnuit să transforme totul în informație accesibilă, se vede depășit de amploarea unui trecut care nu poate fi epuizat prin explicație. Muzeul devine un spațiu al disproporției dintre durata unei vieți și durata unei civilizații.

Printre toate aceste straturi, Cleopatra rămâne fantasma intimă a călătoriei. Ea nu este doar personaj istoric, ci o creație europeană continuă, hrănită de literatură, pictură și cinema. Pentru tânărul care a crescut cu imaginea împărătesei de pe Nil, întâlnirea cu Egiptul înseamnă și întoarcerea la propriile lecturi, la vârstele succesive ale fascinației. Poate tocmai de aceea vizita la Radio-Televiziunea Egipteană trezește dorința de a pătrunde în alte labirinturi, de a vedea mecanismul contemporan prin care o cultură își produce imaginile despre sine. Dorința rămâne neîmplinită, iar această rată este semnificativă: orice călătorie autentică păstrează o ușă închisă.

„Cred că voi scrie o carte”, spune călătorul. Fraza are prospețimea unei decizii luate în mers, dar și modestia unui început.

Volumul rezultat nu pretinde să închidă Egiptul într-o formulă. Îl lasă să rămână contradictoriu, imposibil de consumat până la capăt. Meritul lui Mircea Mitrofan este de a transforma itinerarul într-o formidabilă meditație despre felul în care culturile sunt mai întâi imaginate, apoi vizitate și abia la urmă, poate, înțelese. Egiptul său există pe hartă, dar continuă să existe și după întoarcere, ca „lumină roșiatică”, miros, neliște și promisiune.

Mircea MITROFAN, Omul muntelui

(Din Interviu pentru site-ul www.Europafm.ro despre cartea *Pe potecile României* (Editura Letras, 2021) <https://www.europafm.ro/mircea-mitrofan-un-indragostit-de-muntii-romaniei-a-publicat-prima-sa-carte/>)

Te-au schimbat, în vreun fel, călătoriile pe munte? Ce ai învățat din ele?

Muntele îmi pune la încercare corpul, sufletul și mintea, iar după fiecare experiență montană adun foarte multe amintiri și lecții de viață. Muntele mă face mai puternic, îmi dă mai multă încredere, mă face să simt libertatea, să-mi înving anumite frici, să fiu un mai bun ascultător, să-i ajut pe cei aflați la nevoie, să respect tot ce îmi oferă natura montană. Noi suntem oaspeții munților, așa că trebuie să ne comportăm ca atare, să respectăm tot ce ni se oferă, să avem grijă de flora și fauna montană, să păstrăm liniștea pe potecă și să fim mândri că suntem o părticică din această lume. O altă lecție importantă este faptul că nu trebuie să lași niciodată singur un om pe munte, iar dacă întâlnești în calea ta un călător, dă-i binețe. Pe lângă echipamentul tău de munte, îți pregătești în timp și un echipament sufletesc.

Ce te face să revii pe munte? Să alegi, de fiecare dată, muntele?

După o săptămână grea de muncă, fiecare dintre noi așteaptă să evadeze din aglomerația orașului. Eu aleg să-mi petrec sfârșitul de săptămână pe cărări de munte. O drumeție pe munte e o adevărată terapie pentru mine. Sunt dornic de mișcare, vreau să-mi clocotească sângele în vene, să vizitez cât mai multe locuri, să stau la iarbă verde în liniște divină a munților, să stau la aer curat, să mă bucur de peisaje, să stau la povești cu alți montaniarzi și să-mi petrec nopțile în cabanele cocoțate pe vârfuri.

Cu cine mergi pe munte, de obicei?

De obicei alături de prieteni, în grupuri restrânse, dar se întâmplă să merg în drumeții organizate de agențiile de turism specializate.

Care a fost cea mai periculoasă experiență pe munte?

Fiecare experiență pe munte este o provocare. Fiecare traseu te solicită foarte mult, trebuie să fii foarte atent la fiecare pas, iar o clipă de neatenție te poate costa. N-am avut parte de experiențe periculoase, dar când ești pe creste îți stă uneori inima-n loc, te ia cu amețeli, nu ai încotro și trebuie să mergi mai departe. Am avut parte de mici accidentări, m-am întâlnit cu animale sălbatice, dar am avut noroc de fiecare dată.

Care a fost cea mai interesantă aventură pe munte?

Nu am o preferință pentru că fiecare aventură este diferită, peisajele sunt diferite, iar întâmplările sunt neobișnuite. Nu pot să uit experiențele din Piatra Craiului, Făgăraș, Ceahlău sau din Munții Rodnei.

Profil realizat de **Nicolae VASILE**